

مشاهده چشم‌نوازترین پدیده‌های طبیعی در شگفت‌انگیزترین جاده ایران

سواحل مکران و محدوده چابهار تا کنارک با ۲۰۰ جاذبه متنوع طبیعی، تاریخی و اکو توریستی یکی از منحصربه‌فرد نقاط جهان برای گردشگری و کاوشگری است و از آنجایی که این سواحل با ۲۱ کشور حوزه اقیانوس هند موسوم به «آیورا» با بیش از ۲ میلیارد نفر جمعیت همسایه و هم‌مرز است به عقیده کارشناسان توانایی جذب حداقل ۲۰ میلیون گردشگر در سال را دارد.

اما یکی از منحصربه‌فردترین و شگفت‌انگیزترین جاذبه‌های این سواحل در شرق چابهار، محدوده جاده ساحلی «چابهار-گوآتر» به طول حدود ۹۰ کیلومتر است؛ در این جاده ساحلی منحصربه‌فرد که یک‌طرفش ساحل ماسه‌ای و دریا و طرف دیگرش بیابان و کوه‌های مریخی است، مجموعه پدیده‌هایی به چشم می‌خورد که به جرات می‌توان گفت کم‌نظیر و به عقیده برخی بی‌نظیر است.

تالاب صورتی، درخت انجیر معابد، سواحل ماسه‌ای رمین، سواحل صخره‌ای و چشم‌انداز بريس، کوه‌های مینیاتوری یا مریخی و در انتها جنگل‌های حرا و خلیج زیبای گوآتر و دلفین‌ها و گاندوهای دیدنی آن از جمله جاذبه‌های طبیعی و شگفت‌انگیز این جاده ۹۰ کیلومتری است.

تالابی که رنگ دریا در آن صورتی است

یکی از جاذبه‌های اعجاب‌انگیزی که در امتداد این جاده به چشم می‌خورد تالاب «لیپار» یا صورتی است؛ در این تالاب رنگ آبی، آب در ماه‌هایی از سال صورتی است چراکه وفور مواد آلی و معدنی به همراه جریانات دریایی حاصل از طوفان‌های مونسون موجب افزایش بیش‌ازحد پلانکتون‌های گیاهی می‌شود و همین فعل‌وانفعالات رنگ آب را تغییر می‌دهد.

این پدیده منحصربه‌فرد در ماه‌های بهمن، اسفند، فروردین، شهریور و مهر دیده می‌شود و اگر اهل پرندنگری هم هستید، پرندگانی همچون چنگر، فلامینگو، حواصیل، باقرقره، تیهو، عقاب دشتی و خوتکا را نیز از نزدیک خواهید دید.

رمین، صیادی و مجسمه‌سازی با ماسه

البته قبل از آنکه به تالاب صورتی برسید، اگر اهل شنا و ساختن مجسمه‌های ماسه‌ای و شنی هستید پیشنهاد می‌کنیم توقفی در ساحل ماسه‌ای رمین بکنید؛ بندر ماهیگیری رمین یکی از مهم‌ترین بنادر ماهیگیری سواحل مکران است و در آن صیادان زیادی مشغول ماهیگیری، دریا روی و تخلیه صید از لنج‌های فراساحلی هستند که با آن‌ها هزاران مایل از بندر رمین فاصله می‌گیرند و در آب‌های اقیانوس هند به ماهیگیری می‌پردازند؛ دیدن صیادانی که از دریاروی دو یا سه‌ماهه خود برگشتند و در حال تخلیه لنج‌های فراساحل خود با ظرفیت ۵۰ تا ۷۰ تن ماهی هستند به همراه شنا، دویدن و ساختن مجسمه‌های ماسه‌ای در ساحل ماسه‌ای رمین خالی از لطف نیست.

درخت «مکرزن» و میوه‌های قابل خوردن آن

در حالی در جاده ساحلی چابهار- گوآتر در حال حرکت هستید درختانی به چشمتان می‌خورند که حتی اگر عجله هم داشته باشید نمی‌توانید بدون توقف کردن در کنار آن حتی برای دقایقی اندک از کنار آن عبور کنید؛ درخت «مکرزن» یا «انجیر معابد».

شهرهای جنوبی کشور زیستگاه درختی به نام درخت انجیر معابد یا درخت مکرزن هستند و چابهار نیز از این قاعده مستثنا نیست. درخت انجیر معابد درخت بسیار بزرگی است که اصل آن متعلق به هند شرقی است و برگ‌های پهنی دارد. در داخل این درخت که محلی‌ها به آن «کرگ» می‌گویند شیره سفیدرنگی جریان دارد و میوه آن نیز قابل خوردن است.

میوه این درخت نارنجی‌رنگ و به درشتی فندق است. این درختان دارای قدمتی بالای صدسال هستند و اکثراً در نزدیکی زیارتگاه‌ها جای گرفته‌اند. می‌توانید این درخت‌ها را در روستاهای «رمین»، «تیس کوپان»، «ماش»، «لیپار» و «کوپان سر» ببینید.

به مریخ بروید

درحالی‌که از تالاب صورتی فاصله می‌گیرید اگر سمت چپ جاده را نگاه کنید رشته‌کوه‌هایی را می‌بینید که با دیدنشان شاید احساس کنید در یک سیاره دیگر به سر می‌برید البته نام آن‌ها هم غیرزمینی است؛ کوه‌های مریخی.

ترکیب رنگ‌ها در جاده ساحلی «چابهار- گوآتر» ترکیب اعجاب‌آور و منحصر به فردی است؛ درحالی‌که در سمت راست جاده رنگ آبی دریا را مشاهده می‌کنید و به‌تازگی از رنگ صورتی تالاب لیپار فاصله گرفته‌اید، کوه‌های بیابانی مریخی بارنگ عمدتاً زرد چشمانتان را نوازش می‌دهد البته تابش نور خورشید موجب رنگارنگ شدن و جلا دادن به این کوه‌ها نیز می‌شود.

درحالی که در سمت راست جاده خرچنگ‌ها، ماهی‌ها، پرنده‌های رنگارنگ و درختان متنوع را می‌بینید در سمت چپ جاده در کوه‌های مریخی هیچ درخت و یا گیاهی به چشم نمی‌خورد. این کوه‌ها با قدمتی بیش از ۵ میلیون سال از ۳۰ کیلومتری شرق چابهار آغاز می‌شوند و تا ده‌ها کیلومتر به سمت شرق و نزدیکی خلیج گواتر با طول حدود ۴۵ کیلومتر ادامه پیدا می‌کنند.

ارتفاع کوه‌های مریخی در نقاط مختلف متفاوت است به گونه‌ای که در برخی نقاط به پنج متر و در مناطق دیگر تا ۱۰۰ متر می‌رسد؛ هم‌چنین انواع فسیل‌های حیوانات دریایی در این کوه‌ها قابل مشاهده است که نشان از زیرآب بودن این منطقه در سال‌های دور دارد.

گواتر و گاندو

در انتهای جاده ساحلی، خلیج گواتر با دلفین‌ها، گاندو و جنگل‌های چشم‌نواز حرایش پدیدار می‌شود؛ خلیج گواتر واقع در نقطه صفر مرزی ایران و پاکستان با جاذبه‌های منحصربه‌فرد جانوری و طبیعی‌اش در جنوبی‌ترین و شرقی‌ترین نقطه ایران منتظر شماست.

در خلیج گواتر علاوه بر جنگل‌های زیرآب رفته حرا، لاک‌پشت سبز، سارگپه و عقاب و دلفین به چشم می‌خورد البته مهم‌ترین جانوری که در منطقه به چشم می‌خورد بزرگ‌ترین خزنده ایران «گاندو» یا تمساح کمیاب پوزه‌کوتاه ایرانی است؛ البته ناگفته نماند گاندو به‌سختی به چشم می‌خورد چراکه برخلاف تصور گاندو جانوری خجالتی، محتاط و ترسو است و به‌محض اینکه با حضور مزاحم احساس خطر کند در آب فرو می‌رود.

گاندو با کمتر از ۳ هزار سر جمعیت در دنیا در خطر انقراض و نابودی است و هرچند زیستگاه اصلی این گونه جانوری کشورهای جنوب شرق آسیاست چیزی بالغ بر ۴۰۰ سر تمساح نیز در ایران و در محدوده خلیج گواتر شامل رودخانه‌های «سرباز»، «باهوکلات» و «کاجو» زندگی می‌کنند.

حالا شما وارد منطقه حفاظت‌شده «گاندو» شده‌اید؛ منطقه گاندو با وسعت ۴۶۵ هزار و ۱۸۱ هکتار در منتهی‌الیه جنوب شرق استان سیستان و بلوچستان و در محدوده شهرستان‌های چابهار و سرباز قرار دارد و رودخانه مهم و فصلی باهوکلات از پایین‌دست سد پیشین

نیز در این بخش واقع شده است.

این منطقه حفاظت شده دارای اقلیم خشک و گرم است و گونه های مهم گیاهی نظیر جنگل های حرا، چش و میوه های گرمسیری موز و انبه به صورت دست کاشت و همچنین از گونه های مهم جانوری گاندو، خرس سیاه، کاراکال، جبیر، سنجاب بلوچی و لاک پشت های سبز نیز در این منطقه زیست می کنند.

سیمای منطقه حفاظت شده گاندو در یک طبقه بندی کلی دربرگیرنده رودخانه ها، آبگیرهای محل زیست تمساح تالابی، اراضی ساحلی مجاور دریای عمان، رویشگاه جنگل های حرا و زیستگاه زادآوری بسیاری از پرندگان، کوه ها و ارتفاعات واقع در شمال، شمال شرق و شرق منطقه و همچنین اراضی پست مرکز و جنوب منطقه (دشت باهوکلالت) است.

در مجموع چیزی که واضح است این است که اگر به استان سیستان و بلوچستان که ۱۱ درصد از مساحت کشور عزیزمان را شامل می شود سفر کنید تنها در طول یک جاده ۹۰ کیلومتری می توانید شاهد این همه زیبایی و شگفتی طبیعی باشید.

خبرگزاری مهر

